

REINETTE
EPOS
DER
KRUIDEN

15 En op een lentedag kwam Windekind haar melden
dat er een monster sloop door bossen en door velden
met zeisen fel gehoord en dat het onverstoord,
als was 't uit blinde haat, veel kruiden had vermoord.

20 Reinette lachte eens, ze kende veel te wel
dat speelse Windekind, het overdreef soms fel.
Welk schepsel zou zo wreed haar kruidenvolk belagen
dat slechts geschapen was tot heil en welbehagen
van 't hele aardse rijk? Vanwaar die blinde haat?
Wie wou een vredig volk dat nooit belust op kwaad,
bedreigen in zijn staat? Bestond zo'n onverlaat?

25 Reinette lachte weer en in haar zachte ogen
las Windekind dat zij zijn woord niet wou geloven.
Als zij niet luistren wou, dan zou hij 't haar bewijzen.
Met rase vleugelslag vloog hij naar 't land van lijden
en trof er zielloos aan een ranke Vogelwikke,
haar paarse vlag verkleurd daar 't monster haar deed stikken.

Wikke (de Vogel -)

Vicia cracca

Weinig kruiden zien mij graag,
ik ben ook hun ergste plaag:
'k wikkel mij rondom de planten,
'k wurg ze met mijn lange ranken
en leg heel hun groei aan banden.

Wappren doet mijn paarse vlag
in en boven 't kruidenslag.
'k Tooi me met geveerde blaren,
'k draag ook bloemen soms in paren
en in hauwen al mijn gaven.

Weinig vogels mij versmaden,
in die hauwen zitten zaden
kogelrond en klein en taai,
kermiskost voor duif en kraai
en voor roek en bonte gaaï.

Wakkre mieren mij bezoeken,
in mijn bloemen honing zoeken.
'k Laat ze rustig zich verzaden,
'k word door hen bevrijd van plagen
en insecten die mij schaden.

Wijze mensen zullen weten,
in mijn zaad weldoende zegen:
'k reinig dolle hondebeten,
'k lenig kanker, pest en zweren
en gezwellen die u deren.

Wikke (de Hegge -)
Vicia sepium

Wikke (de Ringel -)
Vicia hirsuta

Wikke (de Smalbladige -)
Vicia angustifolia

Bereklaauw

Heracleum spondylium

4

*Beneden aan de Aventinus,
een heuvel in 't Romeinse land,
ruw gekapt in rotsewand
een spelonk van rover Kakus.
Koe en os raakten verlegen,
liepen loeiend in het rond
als de rover hen kwam stelen
uit de weide of uit de stal.
Wie dit hem verhind'ren zal!*

Boos om zoveel euvel daden,
een zoon der Goden, Herakles,
rusteloos gaat zich beraden:
een kruid daarvoor gewassen is.
"Koeïewafel" juicht hij plots,
"leid me naar de rotsewand."
Als bij wonder scheurt de rots,
uit is Kakus' roverij,
weer heerst rust in stal en wei.

Bewust en fier draag ik zijn naam,
een Herakleion staat op faam.
Reusachtig rijst mijn stengel op,
een bloemenscherp omkranst zijn top.
Kom, mens, als Herakles mij zoeken,
laat doktersraad en wijze boeken.
Als 't hoofd u pijnigt en ontkracht,
uit brij van 't zwart-gestreepte zaad
weet ik voor vele kwalen raad.

